

מבשר טוב

סעודה ג' פרשת אמור תשע"ז (ערב ל"ג בעומר) עיה"ק צפת

מאמר

אמרו חז"ל איזוהי דרך ישרה שידבק בה האדם עין טובה
(אבות פ"ב מ"ט)

- א -

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמְּיוֹ (ויקרא כא, א). יש להבין מדוע אמר הכתוב "לנפש לא יטמא", דלכאורה היה לכתוב לומר "למת לא יטמא".

פירשו חז"ל במסכת יבמות (קיד.), וכן הוא בתורת כהנים, ומביא זאת רש"י כאן: "אמור אל הכהנים - אמור ואמרת, להזהיר גדולים על הקטנים". וצריך להבין פשר לשון זה "להזהיר גדולים על הקטנים", דהיה צריך לומר שיחנכו הגדולים את הקטנים לקיים את התורה, או שימנעו הגדולים את הקטנים מלעבור על התורה.

יש לומר בביאור הענין, דהנה מצינו כמה עניינים של השפעה וחינוך מגדולים לקטנים. הענין הא' הוא השפעה על ידי דיבור. ודרך השפעה זו צריכה להיות באופן המועיל, ויש בזה כמה פרטים. וכתב אא"ז בסה"ק דברי בינה (פרשת אמור, דקמ"א ד"ה עוד) וזל"ק: "עוד אפשר לומר בזה בדרך רמז מוסר השכל להכהן וצדיק המוכיח את ישראל בדברי תוכחות, ובאה אליו האזהרה אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעניו, היינו שכשבר לפניך אדם, נפש אחד מישראל, באיזה התנצלות בעניניו הגשמיים, שחסר לו פרנסה או בני ח"ו וכדומה, הגם שהצדיק יודע האמת שבשביל שפגם באותו הדבר ברוחניות עי"ז נפגמה שורש השפעתו ששייך לו, ויוכל להוכיח דרכו על פניו לומר לו שלא חשוד קודשא בריך הוא דעביד דינא בלא דינא, אבל באמת על ידי אלו הדברי תוכחות ישבר לבו בקרבו ויפלו פניו לומר כאשר אבדתי אבדתי ח"ו ואעשה מה שלבי חפץ, אחרי שלא אוכל להשיג תועלת ורפואה לשברי אפילו מדברי הצדיקים ותוכחותיהם. וזהו בחינת טומאה ח"ו, שבדיבורים כאלו יכולים לטמא ח"ו האיש הישראלי הבא לפניו לבקש מזור וצרי למחלת לבו, ואדרבה, הם מוסיפים שמן על מדורת האש היצר הבוער. ולכן באה האזהרה מפיו יתברך להכהנים המורים דרך לעמו ישראל, לומר לנפש לא יטמא בעמיו, שלא יאמר להם דיבורים כאלו שיגרמו ח"ו שבירת הלב ונפילה ממדריגות, שאין לך טומאה גדולה מזו ח"ו, ועי"ז גם הוא יטמא ממנו כמובן. רק יחזק לבבם בכל מיני פיוסין וריצוים, להראותם בעליו שדרכי תשובה לא ננעלו ח"ו, אם ירצה לקבל על עצמו מן היום והלאה לשוב אליו יתברך באמת ובתמים יעתר לו ברוב רחמיו, ושב ורפא לו בכל עניניו הגשמיים והרוחניים, ובזכות זה ישפיע השי"ת שפע רב טוב וחיים וברכה ושלוש על כנסת ישראל במהרה בימינו אמן", עכל"ק. ויוצא מדברי קדשו שצדיק גדול בחינוך הוא לא להשפיל את הקטן שמחנכים אותו, אלא להגביה אותו.

ובמקום אחר כתב (פרשת קדושים, דקכ"ג ד"ה וכך) וזל"ק: "וכך אפשר לומר לענין התוכחה לאיש ישראל אם צריך לומר לו, צריך זה האיש לומר כמו שמראין לילד, אם תעשה טוב אתן לך זאת, וממילא יבין החסרון. כך

צריך לזכור (-להזכיר) המעלה לאיש ישראל וממילא יבין בהחסרו. וזה הוא דרך הצדיקים מהבעל שם טוב זי"ע ואילך", עכל"ק. והיינו שדרך החינוך הנכונה היא רק בדיבורים חיוביים ולא בדיבורים שליליים, לומר לו: הרי יש לך כחות, יש לך כשרונות, ואתה יכול, ואין זה מתאים לך מעשה זה וזה. אך אם משפילים את הקטן, או מדברים אליו דיבורים שליליים, אין נותנים בו כח, אלא להיפך, מחלישים את נפשו.

וזה הרמז בפסוק "לנפש לא יטמא בעמיו", דהיינו שבחינוך הקטנים יראו לשמור על "הנפש" של הקטנים ולא לטמאות נפשם, לבל יגרמו להם חלישות הנפש בדיבורים לא טובים. וזה גם הפירוש "להזהיר גדולים על הקטנים", דהיינו להזהיר את הגדולים על ענין חינוך הקטנים, לא על עצם חובת החינוך שהגדולים צריכים לחנך את הקטנים, אלא ללמד שכאשר הגדולים מוכיחים ומחנכים את הקטנים יהיה בבחינת ש"זיהירו" הגדולים את הקטנים, מלשון זוהר ואור, היינו שיאירו את נפשם על ידי שידברו אליהם בכבוד להגביהם ולא להשפילם, וכן שיאמרו להם דיבורים חיוביים ולא שליליים, ועל ידי זה יהיה החינוך טוב ומועיל.

ויש עוד ענין השפעה בחינוך, והוא על ידי דוגמא אישית. כמו שהיה כ"ק אאמו"ר ז"ל מפרש המשנה באבות (פ"א מ"ב) "הוא היה אומר", שקשה מהו ההדגשה ש"הוא" היה אומר, אלא הפירוש הוא שמהותו היתה אומרת, דהיינו שהיה מתנהג כן, וממנו למדו אחרים ג"כ לעשות כמוהו.

וישנו עוד ענין של השפעה, על ידי ראייה בלבד, ובחינה זו שייכת בצדיקים גדולים שבראייה בלבד הם יכולים "להזהיר" ולהאיר הארה באיש ישראל שעל ידי זה יתהפך מן הקצה אל הקצה.

כמ"ש אא"ז בסה"ק תולדות אדם (פרשת שלח, דקע"א ד"ה איש) על הרה"ק הר"ר אלימלך מליזענסק זיעוכ"י שהיה משפיע בראיה בלבד על מי שבא אליו עד שע"ז נהפכו לגמרי, וזל"ק: "וזאת ידוע מספרים, שיש שלשה מיני צדיקים מחולקים במעלה, אחד גדול מחבירו, היינו בחינת מחשבה דיבור ומעשה. וכמו שיש באיש פרטי בחינת מחשבה דיבור ומעשה, כמו כן בהכלל, היינו הצדיקים מנהיגי הדור שהם כלל ישראל, גם כן בחינת מחשבה דיבור ומעשה. יש צדיק שהוא פועל על ידי מעשיו שהוא עושה בפועל, ועוסק תמיד בתורה ובתפלה ובסיגופי הגוף, ועל ידי זה האנשים שהמה תחת כנפיו, ורואים מעשיו הטובים, עושים המה גם כן כמותו. ויש צדיק שהוא בחינת דיבור, שאומר להם דברי תורה ומוסר, ומורה להם את הדרך ילכו בה ואת המעשה אשר יעשו, ועל ידי זה הם סרים מדרך הרעה. ויש צדיק אשר הוא במעלה העליונה בחינת מחשבה, היינו אפילו כשרואה את האדם רק בהבטה בעלמא, גם כן נהפך האיש מסורו הרע. וכמו שאמרו על הרב רבי אלימלך זכר צדיק לברכה, כשהיה מביט על איש שבא אליו נהפך האיש תיכף לאיש אחר", עכל"ק. הרי לפנינו ג' ענייני השפעה מן הגדולים על הקטנים, שהם במחשבה דיבור ונעשה.

ובחינת השפעה בראיה היא שעל ידי הראיה מאירים נשמות ישראל נקראת "זוהר", שהוא לשון אור, וזה הכוונה במה שפירשו חז"ל "להזהיר גדולים על הקטנים", שהתורה אומרת לצדיקים הגדולים שיראו להזהיר ולהאיר נשמות בני ישראל הקטנים מהם עם הגדולים בזוהר טהרה קדושה ושפע ברכה ברחניות וגשמיות.

וכמ"ש אא"ז בסה"ק דברי בינה (פרשת אמור, דקל"ה ד"ה אמור) וזל"ק: "יש לומר בזה כי להזהיר הוא לשון זוהר ואור, היינו כי השי"ת מאיר לצדיקים האמיתיים בשביל קטני ישראל, ולפי מה שמאיר להם בהארה עליונה ובבהירות ההשגה, כן הם צריכים להמשיכה על הקטנים ולהשפיל עצמן אל קטני הדעת שבישראל, כי השי"ת מאיר להם רק בשבילם, והם צריכים לידע בעצמם שכל ההארה באה להם כדי שיוכלו להעלות גם הקטנים ופחותים. והדמיון בזה, כמו הרופא היותר גדול ומומחה שמוסרים לו החולים היותר מסוכנים לרפאותם. וזהו להזהיר גדולים על הקטנים, שכל הזוהר העליון שהוא יתברך הזריח עליהם הוא בשביל הקטנים, והזהירם ולהעלותם", עכל"ק.

- ב -

וכבר מצינו ענין זה של השפעה על ידי הבטה וראיה בגמרא שאמרו חז"ל: "כל מקום שנתנו חכמים עיניהם או ברכה או קללה", וי"ל הפירוש או קללה, דהיינו שעל ידי ראייתם תיקנו שלא יהיה קללה, אלא ברכה בלבד. אך אם ח"ו אין מקום לברכה על ידי עיניהם, זה יכול לגרום לקללה, כדאיתא בגמ' נדרים (ז): "כל מקום שנתנו חכמים עיניהם או מיתה או עוני". ומזה יש ללמוד כמה שצריכים להיות זהירים בראיה ובהבטה כידוע.

והוא על פי מה שפירש אא"ז בסה"ק **תולדות אדם** (בליקוטי הש"ס) את הגמ' **בברכות** (ט): שהתפלל אליהו הנביא ע"ה ענני ה' ענני (מלכים א' יח, לז), ענני שתרד האש מן השמים וענני להסיח דעתן שלא יאמרו מעשה כשפים הם. ופירש ענין זה וזל"ק: "מה שהיה חושש שלא יאמרו שהם מעשה כשפים, כי הנה הנפקא מינה בין איזה אות או מופת שבא על ידי הקדושה לבין שבא על ידי כשפים, כי אם בא על ידי קדושה, מוסיף תשוקה בלב אדם לעבודת ה', מה שאין כן על ידי כשפים, דאדרבא מכחישיין פמליא של מעלה, כמו שארז"ל (חולין ז). דמשום הכי נקרא כשפים כו'. והנה נודע כי אם השפע הקדושה באה על אדם שאיננו ראוי לקבלה, הן מצד עצמו או מצד חסרון הכנתו, שלא הכין את עצמו לקראת השלימות ההוא, אזי לא די שלא ישלימו, אלא אדרבא השפע ההוא יגרום לו העדר או קלקול. וכמו בסוטה, אף שמשקיין אותה מה שנמחק משם הוי"ה שהוא רחמים, מכל מקום מפני שהיא אינה ראויה, נהפכו לה המים לנפיל ירך וכו' (במדבר ה, כב), מה שאין כן אם ונקתה, אז גורם לה שלימות ונזרעה זרע. וזה שהיה ירא כאן אליהו זכור לטוב, כי כאשר ירד האש שהוא שפע קדושה מעצם הרוחניות, בודאי יקלקל שפע ההוא לב נביאי הבעל יותר מקודם, והם לא יבינו שהם בעצמם הגורמים לקלקולם, ויאמרו שמעשה כשפים הם, כי אם היה מכח הקדושה היה מחזירם למוטב כנ"ל, לזה ביקש אליהו שהשם יתברך יסיח דעתם ממחשבה זו", עכ"ל"ק.

והיינו שבכדי לקבל השפעה רוחנית צריך שיהיו כלים בכדי לקבל ההשפעה. וכן מבואר בגמ' **נדרים** (ח): "אין גיהנם לעולם הבא, אלא הקדוש ברוך הוא מוציא חמה מנרתיקה, צדיקים מתרפאין בה, ורשעים נידונין בה, שנאמר (מלאכי ג, כ) וזרחח לכם יראי שמי שמש וגו', ולא עוד אלא שמתעדנין בה שנאמר (שם) ויצאתם ופשתם כעגלי מרבק, והרשעים נידונין בה שנאמר (שם, פסוק יט) הנה יום בא בוער כתנור וגו'".

ועוד יש ללמוד כמה גדול כח הראיה, כדאיתא בגמ' **יומא** (עד:): "אמר ריש לקיש טוב מראה עינים באשה יותר מגופו של מעשה שנאמר (קהלת ו, ט) טוב מראה עינים מהלך נפש", ר"ל הי"ו. ומזה נלמד כמה חמור ענין שמירת העינים.

וממוצא הדברים שנתבארו כמה חמור וכמה כח יש בעינים, אפשר להבין את הגמ' **ביומא** (ט): "מקדש ראשון מפני מה חרב מפני שלשה דברים שהיו בו, עבודה זרה וגלוי עריות ושפיכות דמים וכו'. אבל מקדש שני שהיו עוסקין בתורה ובמצות וגמילות חסדים מפני מה חרב, מפני שהיתה בו שנאת חנם, ללמדך ששקולה שנאת חנם כנגד שלש עבירות עבודה זרה גלוי עריות ושפיכות דמים".

וקשה איך יתכן לומר ששקולה שנאת חנם כנגד ג' עבירות חמורות שהדין בהם הוא יהרג ואל יעבור, ואילו בשנאת חנם אין דין זה. אכן אפשר לומר שאין הכוונה ששנאת חנם שקולה כנגד ג' עבירות שהם חמורים ויהרג ואל יעבור, אלא שבכח שנאת חנם להזיק ולהרוג בעין רעה, ולגרום לחורבן יותר מהחורבן שיכולים לגרום ג' עבירות החמורות. דזה הוא כח של עין רעה, ובפרט כשהיא עם שנאת חנם, שגורמת להרג וחורבן הכי גדול.

ועוד ראייה לזה מהגמ' סוף **בבא מציעא** (קז:): "תשעין ותשעה בעין רעה ואחד בדרך ארץ", דתשעים ותשעה חלקים של אנשים מתים על ידי עין רעה ר"ל.

ובזה יובן הגמ' **ביבמות** (סב:): "אמרו שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת עד אנטיפרס, וכולן מתו בפרק אחד, מפני שלא נהגו כבוד זה לזה". והיינו שמתו מפאת שנאת חנם שהיה ביניהם, והוא כמו שנתבאר שעל ידי השנאת חנם היה ביניהם ממילא גם עין רעה, ואע"פ שלא עברו עבירות היא הורגת ומכלה, כמו בזמן בית המקדש השני וכן תלמידי רבי עקיבא שגרם להרג וחורבן.

ומזה עלינו ללמוד להלכה ולמעשה למה שנוגע לנו, להשריש בקרבנו ענין עין טובה, וכדאיתא **בפרקי אבות** (פ"ב מ"ט) דעין טובה כנגד כולם, וצריך לשמוח כשרואה בטובת חבירו, ולרצות שיהיה להם טוב. ומרובה מדה טובה, דזה לעומת זה עשה אלקים, שעל ידי עין טובה אפשר להשפיע אך טוב לישראל, והרבה יש עלינו לעמול ולהתייגע לרכוש עין טובה, ויה"ר שנזכה לזה.

והסימן לזה לדעת אם יש לו עין טובה, אם כשרואה בטובת חבירו לבו מתמלא שמחה כמו משמחתו הפרטית, או ח"ו להיפך, אם שומע שקרה איזו רעה לחבירו נהנה מזה בפנימיותו ח"ו, וחושב מגיע לו הי"ו.

ומחשבות כאלו יכולים להיות ח"ו ב"תת הכרה" של האדם בכל הענינים ח"ו, בענין של עין רעה כנ"ל, ובעניני כפירה. או להיפך לטובה, באמונה ובעין טובה לצפות לאך טוב לבני ישראל. כמו שגילה הנועם **אלימלך הק'** (פרשת וירא, ד"ה או יאמר ותצחק) שישנו ענין של תת הכרה, וזל"ק: "או יאמר ותצחק שרה, דהענין הוא כך, שהצדיק צריך לקדש עצמו כל כך, ולהכיר נפלאות וגדולות הבורא ברוך הוא, עד שיבא למדריגה כזו שגם אם

יראה איזה פלא לא יפליא בעיניו לחידוש גדול נגד נפלאות הבורא יתעלה שבידו לעשות פלא פלאות יותר ויותר אין קץ. ונמצא, מה שיתפלא האדם על איזה פלא שהוא חדוש גדול בעיניו, הוא מיעוט קילוס המקום ברוך הוא, על דרך שאמרו חז"ל סיימתיה לשבחיה דמרא, משל למלך שמקלסין אותו כו'. וזהו ותצחק שרה, פירוש לשון שמחה, שהי' משמחת על גודל הפלא שעשה לה השם יתברך ברוך הוא, דהיינו אחרי בלותי כו', ויאמר ה' למה זה צחקה שרה לאמר האף אמנם אלד, פירוש מה זה חידוש ופלא גדול בעיניה הדבר הזה, היפלא מה' דבר, ר"ל וכי יש לך דבר שיהא פלא לנגד כוחי, שיש בידי לעשות נפלאות גדולות יותר ויותר. ושרה היתה יראה שלא יהא סובר אברהם שיהא היתה משחקת ומהתלת, דצחקה הוא גם כן לשון צחוק והיתול, לכן ותכחש שרה לאמר לא צחקתי כי יראה, דהיינו שלא היה לשחוק בעיני, והאמת כן היה, רק שהיתה משמחת על גודל הפלא שנעשה לה כנ"ל. ויאמר אברהם לא כי צחקת, ר"ל גם השמחה שהיית משמחת נחשב לשחוק והיתול ח"ו, כי אין זה חידוש לפניו יתברך וכאילו סיימתיה לשבחיה דמרא, ואין זה דרך הנכון להצדיק שיתפלא כנ"ל וק"ל, עכ"ל. והיינו שהיה לה מחשבה זאת בתת הכרה, והקב"ה תבע על זה למה זה צחקה שרה.

והיוצא מדברינו להלכה למעשה שעלינו לעמול ולהתייגע "בפרט" בענינים הללו, והזמנים שראוי לעבוד על זה הם ימי ספירת העומר, וכן בימי שלושת השבועות של בין המצרים. ואף אמנם שהדרך לרכוש מדת עין טובה הם עמל ויגיעה במשך כל השנה, אך זמנים הללו הם עת רצון ומסוגלים ביותר לרכוש מדת עין טובה.

וכפי שנתבאר על ידי "ראית עין" אפשר להשפיע טובות וברכות או ח"ו להיפך וד"ל. וזה מה שסיד הנועם אלימלך הק' בתפילתו הק' "שנראה כל אחד מעלת חברינו ולא חסרונו". והדרך איך שייך שיראה בעיניו ובמחשבתו אך טוב לישראל הוא על ידי שיהיה לנו אהבת ישראל, וכמו שכתוב בספר הישר לרבינו תם בביאור הפסוק (משלי י, יב) "על כל פשעים תכסה אהבה", שאינו כמו שלומדים בפשטות שעל ידי אהבת חבריו הוא מוחל ואינו מקפיד על פשעיו, אלא הפירוש הוא שאהבה מכסה ממש את פשעיו ואינו רואה אותם ודוק.

וכבר הזהיר שלמה המלך ע"ה (משלי ג, ז) "אל תהי חכם בעיניך", לרמז על הנ"ל שצריך להיות מאוד זהיר בראית העינים. וגם יש לפרש שלא יהיה חכם בעיניו היינו לראות בעצמו שהוא חכם ובעל מדריגות וכו', ובאחרים רואה להיפך ח"ו. ולראות בעין טובה אין הכוונה בראיית העין בלבד, אלא גם במחשבה שבמוח, שהוא בחינת מאמר המשנה (כתובות קח:): "רואה אני את דברי אדמו"ן", לראות במחשבתו אך טוב על ישראל. דעל ידי מחשבות אפשר ג"כ להשפיע לטובה או לרעה ח"ו, כמו בראיית העינים. וראיית עינים מביאה לראיית המחשבה, ובראיית עין רעה גורם לעצמו מחשבות רעות, אילו בראיית עין טובה הוא גורם לעצמו למחשבות טובות ורצונות טובים.

ואמרו חז"ל (במדבר רבה י, ב) "עינא ולבא תרי סרסורי דעבירה", והם הגורמים להיפך מקיום התורה והמצוות. וכמו שידוע שאדם שהולך במדות טובות ודרך ישרה זה משפיע עליו לטובה, כמו כן בודאי מי שרואה בעין טובה יגרום שכל האדם יהיה טוב. ואם אינו רואה בעין טובה גורם ח"ו להיפך וד"ל הי"ו. יתן השי"ת שנזכה לראות בעין טובה, אכ"ר.

- ג -

ובחינת השפעה שעל ידי הבטה וראיה, מצינו ג"כ בתנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, דאיתא בגמרא שבת (לג:): שאחר שהיו רשב"י ובנו רבי אלעזר שנים עשר שנה במערה בא אליהו ואמר להם שיכולים לצאת, ויצאו: "חזו אינשי דקא כרבי וזרעי, אמר מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה, כל מקום שנותנין עיניהן מיד נשרף. יצתה בת קול ואמרה להם להחריב עולמי יצאתם, חיזרו למערתכם. הדור אזול, איתיבו תריסר ירחי שתא, אמרי משפט רשעים בגיהנם שנים עשר חדש, יצתה בת קול ואמרה צאו ממערתכם, נפקו. כל היכא דהוה מחי רבי אלעזר הוה מסי רבי שמעון, אמר לו בני די לעולם אני ואתה. בהדי פניא דמעלי שבתא חזו ההוא סבא דהוה נקיט תרי מדאני אסא ורהיט בין השמשות, אמרו ליה הני למה לך, אמר להו לכבוד שבת, ותיסגי לך בחד, חד כנגד זכור וחד כנגד שמור, אמר ליה לבריה חזי כמה חביבין מצות על ישראל, יתיב דעתייהו". הרי שהתנא הק' רשב"י ובנו רבי אלעזר היו משפיעים ומאירים על ידי הבטה וראיה בלבד.

והנה איתא בגמרא סוכה (מה:): "ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי, יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה, ואילמלי אליעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשיו, ואילמלי יותם בן עוזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו". הרי לנו עוצם שגב כוחו של רשב"י שיכל עם רבי

אלעזר בנו ויותם בן עוזיהו, להשפיע לא רק לכל אנשי דורם, אלא גם לכל העולם כולו מיום שנברא העולם ועד סופו. [ויש לעמוד על ענין זה מדוע באמת לא פטרו את העולם מן הדין מיום שנברא העולם עד סופו, ואין כאן מקומו].

ומדה זו מצינו גם ברבי עקיבא, רבו של רשב"י, דאיתא בגמרא יבמות (טז.) שאמר רבי דוסא בן הרכינס לרבי עקיבא: "אתה הוא עקיבא בן יוסף ששמך הולך מסוף העולם ועד סופו", ופירוש ששמך הולך מסוף העולם ועד סופו היינו שהשפעתך מאירה לכל העולם כולו.

ויש לרמז גם בזה "להזהיר גדולים על הקטנים", דהיינו שהדורות הגבוהים ישפיעו ויאירו על הדורות השפלים והנמוכים.

ורבי עקיבא ורשב"י הם האירו לעם ישראל ונתגלתה על ידם התורה שבעל פה, על ידי רבי עקיבא נגלות התורה, ועל ידי רשב"י נסתרות התורה, וכמו שמרמז שם ספרו של הרשב"י "זוהר", שהוא לשון אור. וכדאיתא בהקדמת תיקוני זוהר הק' (דף א.) שהפסוק (דניאל יב, ג) "והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע" הולך על רבי שמעון בר יוחאי. ועל ידי ספרו הק' מאיר לכל ישראל, וצריך עכ"פ שיהיה ספר זוהר"ק בבית, וזה שמירה ממזיקים.

והנה רשב"י נחה שעתו כשראה אותו זקן שרץ בערב שבת עם ב' אגודות הדסים אחד כנגד זכור ואחד כנגד שמור, ואמר רשב"י כמה חביבין מצוות על ישראל, והרי גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם, והלא רשב"י נמצא בעולם העליון יחד עם בנו רבי אלעזר ויותם בן עוזיהו, והם רואים כמה חביבין מצוות על ישראל, ובפרט עכשיו אחר שנים שבני ישראל רצים אחר קיום מצוות, ולא ריצה סתם כמו אותו זקן עם ב' אגודות הדסים בלבד, אלא הם רצים לקיום מצוות למרות שהם נרדפים על ידי היצר הרע ואומות העולם שרצים אחריהם בהריגות ושואה ויסורים ברוחניות ובגשמיות ר"ל, והם עומדים כנגד פיתויי היצר הרע וכנגד אומות העולם וכנגד הטומאה הגדולה השוררת בעולם, ומתגברים על כל אלו ועובדים את השי"ת, הלא ודאי כוחם של הצדיקים במיתתן יותר מבחייהם לפטור את כל העולם מן הדין מיום שנברא העולם ועד סופו, והם יכולים להאיר בראייתם והבטתם עלינו. דהרי כחו של רשב"י היה שהיה משפיע על ידי ראייה, כמבואר בגמ' שם שכל מקום שנתן עיניו היה מרפא, וכח זה של ראייה ונתינת עין יש לו גם בגן עדן, ויכול לתת עיניו ולהביא ברכה ברוחניות וגשמיות ולהשפיע שפע רב ברוחניות וגשמיות.

ואם אחר שיצא רשב"י מהמערה כשראה אדם שחרש וזרע ואמר מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה וכל מקום שנתן בו עיניו היה נשרף, על אחת כמה וכמה שכשאר הוא רואה בעיניו ששונאי ישראל כבר אלפי שנים גורמים לבני ישראל הריגות ויסורים, והסטרא אחרא מכשיל את בני ישראל בגלות האיומה שבני ישראל עוברים, א"כ עליו לתת את עיניו בשונאי ישראל ולשרוף את כל הרע מן העולם, ורק אחר כן יבוא בודאי לבחינה של יתיב דעתיהו אכי"ר. השי"ת יעזור ויאיר לנו באור תורתו של משיח בביאת גואל צדק בב"א.

לקבלת הגליון מידי יום רביעי למייל שילחו ל m0732951213@gmail.com